

Arrest

nr. 302 372 van 27 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. RICHIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 september 2021.

De adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen hoorde verzoeker op 28 februari 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

Op 5 mei 2023 bracht de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Deh-e Ghazi, in het district Kama, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U hebt vijf broers en vier zussen. Uw vader werkte als chauffeur voor de Amerikanen gedurende zes à zeven jaar. Hij verloor zijn job door de val van de overheid. U bent naar school gegaan tot de tiende graad. U werkte sinds uw afstuderen in de drie Winkels die uw familie bezit. In de derde maand van het jaar 1399 (21 mei - 20 juni 2020) was u zo'n halfuur voor het avondgebed met 14 andere jongens cricket aan het spelen. U zag twee mensen zich verdacht gedragen onder de brug, op zo'n 10 meter van u. U en uw vrienden vertrouwden de zaak niet omdat er op die piek al eens een explosie was gebeurd. U beide de politie met uw mobiele telefoon. Nog voor de politie arriveerde, liepen de twee mannen weg. U en uw vrienden liepen achter hen en konden ze vangen. Wanneer de politie arriveerde, gaven jullie de twee mannen aan hen. De politie stuurde twee mensen van het ontminningsteam naar de brug. Daar was een bom geplaatst, die afging op het moment dat zij er naartoe gingen. De helft van de brug werd vernietigd, één iemand werd gedood en de andere persoon verloor een hand. U stond op dat moment bij de gevangenen op zo'n 50 à 70 meter van de brug. 10 van de 15 jongens gingen op dat moment weg. U en vier andere jongens, waaronder uw broer F. (...), bleven op vraag van de politie. Zij vroegen u en de anderen om meer informatie. U weigerde te getuigen, omdat u niet verder betrokken wilde geraken. U en uw broer gingen naar uw vader die op dat moment in de winkel was. Samen gingen jullie naar huis.

De volgende dag gingen uw vader, uw oudste broer S. (...), en uw paternale oom naar de winkel om te werken. U en F. (...) bleven thuis als voorzorgsmaatregel. Zodra de winkel geopend werd, kwamen vier à vijf talibanleden binnen. Ze zeiden dat u en F. (...) zich moesten presenteren voor hun rechtbank. Ook werden uw vader, uw oudste broer en uw paternale oom alle drie geslagen. De talibanleden lieten dreigbrieven achter, die ze op de deur plakten. Er werd ook gevraagd om de winkel te sluiten. Na een doktersbezoek kwamen uw vader, uw oudste broer en uw paternale oom naar huis. Die avond nog kwamen talibanleden naar uw huis. Ze vroegen naar u en uw broer, maar kwamen niet binnen. Uw broer, F. (...), en u gingen naar het huis van uw maternale oom en verstopten jullie. De volgende ochtend gingen jullie naar Jalalabad. Twee dagen later verhuisde jullie familie mee, door verdere bedreigingen van de taliban. Ze zeiden immers dat ze jullie huis in brand zouden steken als uw vader u en uw broer niet zou uitleveren. U kreeg ook nog convocaties van de politie om te gaan getuigen over de bomaanslag.

Uw vader regelde de reis van u en uw broer F. (...) en op 4 juni 2020 verlieten jullie Afghanistan. In Iran bent u uw broer kwijtgeraakt. Inmiddels weet u dat hij zich in Turkije bevindt. U reisde naar België, dat u bereikte op 8 September 2021. Een dag later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Zo'n tien dagen na de val van de vorige overheid, is uw vader meegenomen door de taliban. U weet niet waar hij zich momenteel bevindt. Wanneer uw oudste broer, S. (...), en uw paternale oom hiervan op de hoogte werden gebracht, hebben ze Afghanistan verlaten, Zij bevinden zich momenteel in Iran. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, een schoolcertificaat en puntenblad, en een badge van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood vreest te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken omwille volgende redenen.

Ten eerste dienen er een aantal kanttekeningen te worden geplaatst bij uw verklaringen over de aanslag door de taliban. Zo is het weinig aannemelijk dat de taliban op die plek en op dat tijdstip een bom zouden plaatsen. U verklaarde dat de taliban actief waren in uw dorp, maar dat ze niet openlijk konden opereren (NPO, p.9). Ook waren ze vooral actief in de nacht en kwamen ze zo één keer per week naar uw dorp (NPO, p.10). Over de plek waar de bom geplaatst werd, een kleine brug op zo'n 50 à 70 meter van de winkel van uw familie en vlakbij een terrein waarop cricket werd gespeeld, zei u dat het duidelijk was dat als mensen hieronder stonden, dat het was om een bom te plaatsen (NPO, p.17; NPO, p.19). Er was daar immers al eens een explosie gebeurd en de politie kwam ook elke avond naar die brug om daar ad hoc een checkpoint te creëren en controles uit te voeren (NPO, p.16-17). Het is dus bijzonder onvoorzichtig van de taliban om in de période voor het avondgebed, wanneer er nog voldoende licht is om cricket te spelen en zo'n halfuur tot uur voor de politie zou komen, een bom ter grootte van een grote kookpot te gaan plaatsen onder een beruchte brug, op 10 meter afstand van een groep jongeren die cricket aan het spelen is (NPO, p.17 en NPO, p.18). Uw verklaringen rond deze feiten hebben niet kunnen overtuigen, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de bomexplosie en wat daaraan vooraf ging erg inconsistent zijn. Wanneer u de feiten voor de eerste keer vertelt, zei u dat u eerst de politie had gebeld, zij binnen 20 à 25 minuten arriveerden, de talibs dan probeerden weg te lopen, jullie ze ving en ze uiteindelijk uitleverden aan de politie (NPO, p.13). Wat later in het persoonlijk onderhoud, zegt u dat de talibanleden probeerden weg te lopen voor de politie arriveerde, dat u en de 14 andere jongens achter hen liepen, ze ving en dat dan de politie kwam en u de twee mensen aan hen gaf (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat u eerst zegt dat de politie arriveerde voor de twee talibs waren weggelopen en erna zegt dat ze arriveerde nadat jullie ze al hadden kunnen vangen. Wanneer u dan wat later werd gevraagd wat er gebeurde nadat de bom ontplofte, is het eerste wat u zegt "we hebben die mensen gevangen" (NPO, p.19). Dat u incoherente en inconsistente verklaringen aflegt over de gebeurtenis die aan de basis ligt van uw Problemen in Afghanistan is erg opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook was u onduidelijk over wanneer de andere 10 jongens exact zijn weggegaan. Eerst zei u dat de andere jongens eerst weggingen en hierna de bom ontplofte (NPO, p.18). Later beweert u het omgekeerde, namelijk dat de bom eerst afging en dat de andere jongens erna weggingen (NPO, p.21). Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook is het merkwaardig dat naar het cricketveld lopen om jullie bal te pakken het eerste is wat u en uw vrienden deden na de explosie (NPO, p.21). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit en zegt u ineens dat jullie het cricketmateriaal tijdens het achtervolgen van de talibs hadden genomen en hen hiermee hadden geslagen (NPO, p.21). De vaststelling dat u geen coherente verklaringen kon afleggen over de gebeurtenis die geleid heeft tot het vertrek uit uw land, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Problemen in Afghanistan.

Ook kunnen er vraagtekens worden gezet bij de gelaten manier waarop de taliban hebben gereageerd toen ze uw paternale oom hadden geslagen in de winkel de dag na de explosie en dat ze diezelfde avond nog eens waren langsgekomen bij jullie thuis. De talibs vroegen toen aan uw vader en oudste broer, die naar de hoofdingang van jullie huis waren gewandeld, om jullie in te leveren. Als ze dit niet zouden doen, zouden ze de Winkels in brand steken en de familie pijn doen (NPO, p.22). Uzelf was op dat moment in het huis. Gevraagd waarom de taliban toen niet binnengingen, zei u dat dit was omdat er vrouwen aanwezig waren in het huis en dat dit dus niet toegestaan is (NPO, p.22). Het is evenwel weinig aannemelijk dat de simpele mededeling dat er vrouwen aanwezig waren in het huis, de taliban ervan weerhield om binnen te gaan. Zeker indien ze op missie waren om vermeende verklikkers te arresteren en te straffen. Dit zou immers betekenen dat de taliban niemand kunnen arresteren die beweert zich in een woning te bevinden waarin ook vrouwen aanwezig zijn. Dit is geenszins aannemelijk.

Verder is het opmerkelijk dat de andere 10 jongens die de twee talibs mee hebben gevangen nadien geen Problemen hebben ondervonden, maar u en de vier anderen die wat langer gebleven zijn wel (NPO, p.21). Hierover zei u dat ze niet werden herkend (NPO, p.21). Hier kan echter weinig geloof aan worden gehecht, aangezien u zelf zei met iedereen samen de talibs geslagen te hebben met de bal, bats en sticks die gebruikt werden tijdens cricket (NPO, p.18 en NPO, p.21). Ook woonde u in een dorp waar maar 25 tot 30 huizen stonden (NPO, p.II). U gaf bovendien zelf aan dat u de twee mannen die de bom plaatsten herkende omdat ze afkomstig waren uit een naburig dorp en ze vaak rondhingen in uw regio (NPO, p. 16-

17). Dat de 10 andere jongens die iets sneller naar huis gingen niet herkend werden is dus weinig aannemelijk. Verder is het ook opmerkelijk dat u weinig informatie kon geven over wat er met de andere drie jongens die werden herkend is gebeurd. U wist wel dat één van de jongens werd opgepakt en dat de andere twee zijn ontsnapt, maar u kon daar verder niets over vertellen (NPO, p.20). Toen u werd gevraagd of u daar nog verdere informatie over hebt gevraagd aan uw moeder, zei u van niet, omdat ze hier verdrietig om zou worden (NPO, p.21). Er kan echter van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij bijkomende informatie zou trachten te verzamelen over de situatie van lotgenoten die het land niet zijn kunnen ontvluchten. Dit is immers van groot belang om zijn eigen situatie te kunnen inschatten in geval van terugkeer. Dat u dit volledig hebt nagelaten is dan ook erg opmerkelijk en valt moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Ook moet worden opgemerkt dat u ook geen informatie had over wat er gebeurd was met de twee talibs die de bomaanslag hadden gepleegd. U kon enkel zeggen dat ze in de gevangenis werden geplaatst, maar wist niet wat hun straf was (NPO, p.22). U hebt zich daar verder ook niet over geïnformeerd (NPO, p.22). De desinteresse in de drie andere lotgenoten en de twee talibs is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Voorts kan er worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop u naar Jalalabad bent betrokken. Zo zei u eerst dat de taliban naar jullie huis waren gekomen, de avond na de explosie, en dat u en uw broer naar het huis van uw maternale oom waren gegaan om jullie te verstoppen. Een paar dagen later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en dan bent u naar Jalalabad gegaan (NPO, p.13). Wat later in het persoonlijk onderhoud zegt u ineens dat de taliban kwamen de avond na de explosie, dat u daarop meteen naar uw oom ging waar u de nacht doorbracht en dat u de volgende ochtend al naar Jalalabad bent gegaan (NPO, p.22). De vaststelling dat u opnieuw inconsistente verklaringen aflegde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding.

Verder is het opvallend dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 7 januari 2022, niets hebt gezegd over de ontvoering van uw vader en het vertrek van uw oudste broer en paternale oom uit Afghanistan. Die gebeurtenissen hadden zich volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vier à vijf maanden voor dat interview bij de DVZ afgespeeld. U zei wel dat uw moeder u dit pas later heeft verteld, maar specificeerde niet wanneer (NPO, p.23). Dat u dit pas te weten zou gekomen zijn na het interview bij de DVZ is evenwel weinig waarschijnlijk. U communiceerde namelijk zo'n één à twee keer per week met uw moeder (NPO, p.7). Ook is het niet logisch dat uw moeder dit verzwegen zou hebben, aangezien dit een belangrijk element is voor uw verzoek om internationale bescherming.

Voorts moet worden opgemerkt dat u belangrijke informatie pas heel erg laat hebt prijsgegeven. Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de DVZ hebt gezegd meerdere convocaties van de Afgaanse politie te hebben gekregen, terwijl u daar tijdens het persoonlijk onderhoud niets over hebt vermeld, zei u dat dit inderdaad het geval is, maar dat aangezien het niet gevraagd is, u hier niets over heeft gezegd (vragenlijst CGVS, vraag 5, p.2-3; NPO, p.23). Dit is weinig serieus. Er werd u namelijk meerdere keren gezegd uitgebreid te vertellen over uw Problemen (NPO, p.2 en NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, zei u ineens ook nog dreigbrieven te hebben gekregen van de taliban die op de deur van de winkel zijn geplakt (NPO, p.24). Gevraagd waar die brieven en convocaties zijn, zei u dat ze zijn opgestuurd, maar dat u ze nooit heeft ontvangen (NPO, p.24). Hierover moet worden opgemerkt dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud al iets had gezegd over documenten die zijn opgestuurd, maar nooit zijn toegekomen. U werd toen gevraagd een lijst te geven met alle documenten die u ging krijgen, waarop u enkel een contract en werkbades van uw vader vermeldde (NPO, p.15). Gevraagd waarom u de dreigbrieven en convocaties toen niet hebt vermeld, zei u het misschien niet goed begrepen te hebben (NPO, p.24). De vaststelling dat wanneer u werd gevraagd alles te vertellen in verband met uw Problemen in Afghanistan, u dit niet heeft gedaan, doet verder afbreuk aan zowel uw geloofwaardigheid als uw voorgehouden vrees.

Tenslotte kunnen er vragen worden gesteld bij de tewerkstelling van uw vader als chauffeur bij de Amerikanen. U verklaarde hierover dat hij tewerkgesteld werd in de Gamberi-basis in Jalalabad (NPO, p.7). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze verklaring niet in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie. Deze basis ligt immers niet in Nangarhar, maar in een andere provincie, namelijk Laghman. Verder is het zeer opmerkelijk dat u en uw familie telkens iets anders antwoordden wanneer dorpelingen vragen hadden over het werk van uw vader (NPO, p.II). Zo zeiden jullie soms dat hij een taxichauffeur was, op andere momenten zeiden jullie dan weer dat hij een fruitwinkel uitbaatte (NPO, p.II). Gevraagd of dat niet opviel of dat mensen jullie familie hier nooit mee hebben geconfronteerd, zei u van niet (NPO, p.II). Dit is toch opvallend, zeker omdat u in een klein dorp woonde (NPO, p.II). Ook legde

u inconsistente verklaringen af over wie op de hoogte was van het werk van uw vader. Eerst zei u dat sommige mensen het wisten, zoals uw paternale en maternale ooms (NPO, p.11). Later in het persoonlijk onderhoud zei u dat alleen uw maternale oom hiervan op de hoogte was en dat voor de rest niemand dit wist (NPO, p.15). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, zei u dat u bedoelde dat uw maternale ooms en nog wat andere mensen, zoals uw tante en de paternale oom die in de winkel werkte, het wisten (NPO, p.15). Verder hebt u verwarrende verklaringen afgelegd over de redenen van de ontvoering van uw vader. Eerst zei u dat dit was omdat "hij werkte voor de Amerikanen en hij heeft Problemen met hen (de taliban), ook door onze zaak" (NPO, p.7). Wanneer hier dan verder over werd doorgevraagd, zei u ineens dat de taliban niet wisten dat hij gewerkt had voor de Amerikanen (NPO, p.15). Dat u eerst verklaart dat zijn werk mee de reden vormde voor zijn opsluiting en dit dan later ontkent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte is het opmerkelijk dat u niets over het werk van uw vader hebt gezegd bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd zei u enkel een paar minuten te hebben gekregen om uw Problemen te vertellen en dat u hier dus geen tijd voor had (NPO, p.15). Dit is andermaal weinig aannemelijk. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader voor de Amerikanen heeft gewerkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw taskara bevat enkel uw identiteitsgegevens en wordt niet meteen betwist. Het puntenblad en het certificaat bewijzen enkel dat u naar school bent geweest, iets wat evenmin meteen betwist wordt. Over de badge van uw vader is het volgende relevant: zoals hierboven beschreven hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader voor de Amerikanen heeft gewerkt. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen over het werk van uw vader, heeft de badge geen bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 10 maart ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 September 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een Sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een Sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded

ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de période tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 Oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de période van 15 augustus 2021 tot 21 Oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de période tussen 16 augustus 2021 en 22 Oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een Sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de période 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de période voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terecht komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in *élémentaire* levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene *précaire* socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Karners nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de *précaire* socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_CQI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major

legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tai van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw élémentaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance afghanistan-january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde Problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4/van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1, lid 2 van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van

het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van de nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het middel bespreekt verzoeker zijn vrees ten opzichte van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat hierbij gedetailleerd in op de motieven van de bestreden beslissing. In een tweede onderdeel van het middel bespreekt hij de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing en de akte van betekening
2. de aanwijzing door het bureau voor juridische bijstand.

Op 8 januari 2024 bracht de commissaris-generaal met een aanvullende nota de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Afghanistan – Country focus" van december 2023;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- UNAMA rapport "impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- de COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername van de Taliban" van 14 december 2023.

Bij aanvullende nota brengt verzoeker volgende stukken bij:

- foto van zijn paspoort dat hij was kwijtgeraakt in Turkije
- kopij van individuele rekeningen 2023
- foto van zijn broer F.R. in burgerkleding
- foto van zijn broer F.R. in uniform
- foto van zijn broer die gewond is
- foto van O.N., de neef aan moederskant die voor het Afgaanse leger werkte en verdwenen is
- werkdocumenten van I., oom aan vaderskant, die voor de nationale politie werkte en verdwenen is
- kopie van de taskara van I., oom aan vaderskant
- kopie van de taskara van A.K., zijn vader
- werkdocumenten van A.K., zijn vader.

Hiermee wenst verzoeker aan te tonen dat hij geïntegreerd is in België en verder wil hij hiermee de situatie toelichten van zijn familie in Afghanistan.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in 2 onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op een eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden is de beslissing van de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd en werden zijn verklaringen wel degelijk afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet:

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

Verzoeker beroept zich op zijn vrees voor vervolging door de taliban. De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de bestreden beslissing, en die door verzoeker niet betwist wordt.

Verzoeker stelt dat de punten van kritiek die de commissaris-generaal uit uitsluitend betrekking hebben op waardeoordelen over het gedrag van derden en niet op zijn keuzes of zijn uitlatingen. Hij meent dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de inconsistentie van het gedrag en beslissingen van derden.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, heeft de Commissaris-generaal niet enkel kritiek gegeven op het gedrag van derde. Zo kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden dat verzoeker incoherente en inconsistente verklaringen heeft afgelegd die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat het volstrekt onredelijk is om hem een gebrek aan geloofwaardigheid te verwijten voor wat betreft het moment waarop de taliban een bom heeft geplaatst. Hij stelt dat hij niet weet waarom de taliban een bom plaatste onder een brug op klaarlichte dag, wetende dat de politie daar vaak patrouilleerde aangezien er op diezelfde plaats reeds een eerste aanslag was geweest. Verzoeker stelt dat hij enkel een getuige was. De taliban werd gevangen genomen door de politie, maar verzoeker merkt op dat de bom ontplofte en dat er 2 politieagenten werden getroffen, zodat de missie van de taliban werd bereikt en het offer ongetwijfeld nuttig was in de ogen van hun ideologie.

Door alle motieven van elkaar los te koppelen, probeert verzoeker de onredelijkheid van elk motief aan te tonen. De bestreden beslissing moet echter als een geheel worden gelezen. Ook al is één motief op zich niet zo sterk, kan dit samen genomen met de overige motieven wel afdoende zijn.

Zoals de commissaris-generaal uiteenzet in de bestreden beslissing begint hij met een aantal kanttekeningen te maken bij de vermeende aanslag van de taliban. De commissaris-generaal merkt op dat het weinig aannemelijk is dat de taliban op deze plaats en op dat tijdstip een bom zouden plaatsen.

De reden waarom de commissaris-generaal tot deze bevinding komt, kan gelezen worden in de bestreden beslissing. Zo stelt hij:

- Dat verzoeker verklaarde dat de taliban wel actief was in hun dorp maar dat ze niet openlijk konden opereren.
- Dat verzoeker verklaarde dat de taliban vooral actief was in de nacht en 1 keer per week naar zijn dorp kwamen.
- Dat verzoeker verklaarde dat er al eens een aanslag was gepleegd onder de brug, waardoor de politie elke avond aan de brug controles uitvoerde en dat er een adhoc checkpoint was gecreëerd om controles uit te voeren.

Al deze verklaringen zijn terug te vinden in het gehoorverslag. Rekening houdend met deze verklaringen treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn kanttekening bij de vermeende aanslag van de taliban. Het is op zijn minst bevreemdend dat de taliban die vooral 's nachts actief is en niet openlijk opereerde, nu ineens een bom zou komen plaatsen op een moment dat het nog klaar was. Temeer de politie regelmatig controleerde aan deze brug omdat er reeds voorheen een aanslag was gepleegd. Verzoeker weet niet te overtuigen van de volstreekte onredelijkheid van dit motief.

Voorts probeert verzoeker zijn inconsistenties en tegenstrijdigheden te verschonen door te stellen dat er hem woorden in de mond werden gelegd die hij niet heeft gezegd of dat zijn verklaringen verkeerd werden begrepen. Dit argument is niet ernstig. De notities van het gehoor werden aan verzoeker en zijn advocaat toegestuurd en er werd hen aangegeven dat ze 8 dagen de tijd hadden om opmerkingen te formuleren. Er werd eveneens benadrukt dat indien er geen opmerkingen worden geformuleerd, dit betekent dat verzoeker akkoord gaat met de inhoud. Verzoeker heeft geen opmerkingen geformuleerd en kan dan nu niet ernstig voorhouden dat de inhoud van het gehoor niet strookt met hetgeen hij verklaard heeft.

Verzoeker houdt vol dat hij zich ertoe beperkt heeft uit te leggen dat hij de taliban zelf heeft kunnen arresteren, om hen vervolgens aan de politie over te leveren van zodra deze aankwam. Hij stelt dat hij nooit beweert heeft dat de taliban na de aankomst van de politie trachtte te ontsnappen.

De tegenstrijdigheid waar verzoeker naar verwijst, wordt als volgt gemotiveerd:

“Voorts moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de bomexplosie en wat daaraan vooraf ging erg inconsistent zijn. Wanneer u de feiten voor de eerste keer vertelt, zei u dat u eerst de politie had gebeld, zij binnen 20 à 25 minuten arriveerden, de talibs dan probeerden weg te lopen, jullie ze ving en ze uiteindelijk uitleverden aan de politie (NPO, p.13). Wat later in het persoonlijk onderhoud, zegt u dat de talibanleden probeerden weg te lopen voor de politie arriveerde, dat u en de 14 andere jongens achter hen liepen, ze ving en dat dan de politie kwam en u de twee mensen aan hen gaf (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat u eerst zegt dat de politie arriveerde voor de twee talibs waren weggelopen en erna zegt dat ze arriveerde nadat jullie ze al hadden kunnen vangen. Wanneer u dan wat later werd gevraagd wat er gebeurde nadat de bom ontplofte, is het eerste wat u zegt “we hebben die mensen gevangen” (NPO, p.19).”

Nazicht van het gehoorverslag toont aan dat verzoeker eerst verklaarde (p.13) dat hij en zijn vrienden de taliban er van verdachten een bom te leggen. Daarop hebben ze de politie gebeld. Hij verklaarde dat de politie er, samen met een ontmijningssteam, binnen de 20 à 25 minuten was. Verzoeker vervolgt dat de talibs probeerden weg te lopen, maar dat hij en zijn vrienden hen tegenhielden en uitleverden aan de politie.

Later antwoordde hij op de vraag *“vertel me gedetailleerd wat er gebeurde wanneer de politie kwam?”* *“ze probeerden weg te lopen voor de politie arriveerden. Wij zijn dan achter hen gelopen en hebben hen gevangen. Wanneer de politie kwam, gaven we die twee aan hen”* (p.18).

Nog wat later antwoordde verzoeker op de vraag *“wat gebeurde er nadat de bom ontplofte?”* *“we hebben die mensen gevangen en we gaven ze aan de politie”*.

Er is wel degelijk een inconsistentie in de verklaringen van verzoeker. Uit de eerste verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk aangaf dat de politie eerst arriveerde, alvorens dat de talibs weg wilden lopen, terwijl uit de latere verklaringen blijkt dat de bom al ontploft was toen de talibs weg probeerden te vluchten. Overigens kan de vraag gesteld worden, waarom de talibs zouden weglopen vóór de aankomst van de politie. Verzoeker en zijn vrienden waren volgens zijn verklaringen, 10 meter verder cricket aan het spelen, zodat er op het eerste gezicht geen enkele reden was om weg te lopen.

Ook wat de tweede tegenstrijdigheid betreft, houdt verzoeker vol dat er geen verschil is in zijn verklaringen. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

Ook was u onduidelijk over wanneer de andere 10 jongens exact zijn weggegaan. Eerst zei u dat de andere jongens eerst weggingen en hierna de bom ontplofte (NPO, p.18). Later beweert u het omgekeerde, namelijk dat de bom eerst afging en dat de andere jongens erna weggingen (NPO, p.21). Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook is het merkwaardig dat naar het cricketveld lopen om jullie bal te pakken het eerste is wat u en uw vrienden deden na de explosie (NPO, p.21). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit en zegt u ineens dat jullie het cricketmateriaal tijdens het achtervolgen van de talibs hadden genomen en hen hiermee hadden geslagen (NPO, p.21).

Op p.18 van het gehoor verklaarde verzoeker *“ze zijn weggelopen en wij zijn achter hen gelopen. We waren met 15 mensen. Dus we konden hen vangen”* *“dan kwam de politie. We gaven de twee mensen aan de politie. Sommige jongens gingen weg. Dan heeft de politie twee mensen naar die plek gestuurd om te zien of er een bom was. Wanneer ze naar daar gingen, ging de bom af”*.

Op p.21 antwoordde verzoeker op de vraag *“u zei ervoor dat jullie met 15 waren toen jullie achter hen liepen, wanneer gingen zij dan weg?”* *“we liepen achter hen. Wij ving hen. Dan kwamen de soldaten. We hebben ze gegeven aan de soldaten. Dan ging de bom af. En van zodra het afging, gingen ze weg van de plek”*.

Voorts verklaarde verzoeker enerzijds *“de bom ging af. Wanneer we de explosie hoorden, renden we naar het cricket veld om onze bal te pakken”*. Anderzijds verklaarde verzoeker nadat hem de vraag werd gesteld *“dus het eerste wat u deed wanneer u de bom hoorde afgaan, is uw bal pakken op het cricket veld?”* *“neen, niet naar het cricket veld. Wanneer we achter hen renden pakten we onze ballen, onze bats en sticks en we sloegen hen met deze dingen”*.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, wat verzoeker er ook van beweert.

Verzoeker stelt verder dat hij niet begrijpt wat er inconsequent is om vast te stellen dat enkel de 5 jongens die het langst waren gebleven, geïdentificeerd werden door de taliban, zodat de vervolging duidelijk op hen was gericht. Verzoeker meent dat zijn relaas op dit punt voldoende gedetailleerd was. Verzoeker achtte het niet nuttig om meer informatie in te winnen over eventuele vervolgingen van anderen die minder contact hadden met de politie.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker als zouden slechts de 5 achtergebleven jongeren zijn herkend aangezien alle 15 jongens de talibs hadden geslagen met bats, bal en sticks. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt verklaarde verzoeker dat er in het dorp maar 25 à 30 huizen stonden en dat hij de 2 mannen die de bom plaatsten herkende omdat ze afkomstig waren uit een naburig dorp en ze vaak rondhingen in zijn regio. De Raad treedt ook hier de commissaris-generaal bij waar deze op grond van voorgaande verklaringen stelt dat het dan ook weinig aannemelijk is dat de 10 jongens die iets sneller naar huis gingen niet herkend werden. Voorts is het inderdaad bevreemdend dat verzoeker weinig wist te vertellen over het lot van de 3 andere jongens die wel herkend werden en over het lot van de 2 talibs die werden gevangen, temeer zijn moeder nog steeds in het dorp verblijft en verzoeker verklaart dat hij nog contact heeft met zijn moeder.

Voorts stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen inzicht heeft in de gewoonten en de gebruiken van de taliban waar deze twijfel uit over het gedrag van de taliban en meer bepaald over het gegeven dat

de taliban het huis niet betrad omdat er zich binnen vrouwen bevonden. Verzoeker stelt dat de taliban nooit huizen binnengaat waar vrouwen aanwezig zijn.

De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van een blote bewering. Hiermee weerlegt verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal niet.

Wat betreft zijn vlucht naar Jalalabad stelt verzoeker dat er geen sprake is van flagrante inconsistenties, maar hoogstens van een gebrek aan begrip van de commissaris-generaal.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker eerst verklaarde dat de taliban naar zijn huis kwam de avond na de explosie, maar dat hij en zijn broer op dat ogenblik in het huis van zijn maternale oom verbleven. Een paar dagen later kwam de taliban terug en daarop vertrok hij naar Jalalabad (p 13). Iets later verklaarde verzoeker dat de taliban naar zijn huis kwam de avond na de explosie, waarop hij meteen naar zijn oom vluchtte, er de nacht doorbracht en de ochtend nadien naar Jalalabad vertrok (p 22).

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden is dit wel degelijk een inconsistentie die de geloofwaardigheid van dit relaas ondermijnt.

Waar de commissaris-generaal nog vaststelt dat verzoeker bepaalde gebeurtenissen niet heeft meegedeeld bij zijn eerste verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals de ontvoering van zijn vader en het vertrek van zijn oudste broer en paternale oom uit Afghanistan, stelt verzoeker dat het onderhoud zeer kort was en dat er geen rekening wordt gehouden met de aard van de vragen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden. Uit de vragenlijst die ingevuld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat vooraf aan verzoeker werd meegedeeld dat hij nauwkeurig, maar in het kort, de reden moet uiteenzetten waarom hij vreest problemen te hebben bij zijn terugkeer. Tijdens het invullen van de vragenlijst werd aan verzoeker gevraagd om de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uiteen te zetten. De Raad ziet niet in waarom hij deze essentiële gegevens dan niet vermeld heeft. Er dient op gewezen te worden dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou vermelden. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Waar verzoeker de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden poogt te verklaren of te weerleggen, stellende dat de kleine inconsistenties het gevolg zijn van zijn jonge leeftijd en het feit dat er een lange tijd verlopen is tussen de feiten en zijn persoonlijk onderhoud, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Verzoeker verklaarde geboren te zijn in 1998 en hij werd verhoord in 2023. Op dat ogenblik was hij 24 jaar oud. Dit is absoluut niet zo jong als verzoeker poogt voor te houden en rechtvaardigt niet dat er inconsistente verklaringen worden afgelegd. Ook wat de tijdspanne tussen de gebeurtenissen en het verhoor betreft, in casu 3 jaar, is dit evenmin een rechtvaardiging voor de vastgestelde inconsistenties. Het betreft immers gebeurtenissen die een aanzienlijke impact hebben gehad op zijn leven, zodat verwacht kan worden dat deze in zijn geheugen gegrift staan en dat hij deze zelfs na 3 jaar nog nauwkeurig kan navertellen. Bovendien maakten noch zijn advocaat noch hijzelf doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerkingen aangaande het gegeven dat hij zich niet alles meer kon herinneren, ook niet wanneer hen op het einde van het gehoor uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het gaat dan ook niet op om nu te beweren dat de inconsistenties het gevolg zijn van zijn leeftijd en de tijdspannen tussen de gebeurtenissen en het onderhoud. Dit is een post factum-bewering, die tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Tot slot stelt verzoeker in zijn aanvullende nota dat zijn gezinssituatie inmiddels gewijzigd is. Hij betoogt dat zijn oudste broer, die samen met hem uit Afghanistan was gevlucht, inmiddels vermoord is door de taliban. Na hun vlucht werden ze in Iran van elkaar gescheiden. Zijn broer vluchtte naar Turkije. Hij werd echter door Turkije teruggestuurd naar Afghanistan. In Afghanistan werd hij door de taliban gedood omdat hij voor het Afghaanse leger had gewerkt. Ten bewijze van zijn verklaringen brengt verzoeker een foto bij van zijn broer in burgerkleding, van zijn broer in uniform en van zijn gewonde broer.

Verzoeker weet de Raad niet te overtuigen. Vooreerst heeft verzoeker zijn vrees voor vervolging op geen enkel moment gelinkt aan de activiteiten van zijn broer. Dit is een nieuw gegeven dat hij thans naar voren brengt. Daarnaast laten de foto's niet toe te achterhalen wie de persoon is die afgebeeld wordt op de

foto's of wanneer deze foto's werden genomen. Zelfs aangenomen dat het de broer is van verzoeker zegt de foto van de gewonde broer van verzoeker, niets over de doodsoorzaak of het tijdstip van overlijden.

Ook wat betreft de kopieën van de taskara's en de werkdOCUMENTEN van zijn oom en vader, weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Vooreerst toont verzoeker niet aan waarom hij deze documenten pas nu voorlegt, noch hoe hij aan deze stukken is geraakt. Wat betreft de verklaring dat zijn paternale oom voor de nationale politie werkte, is het toch wel bevreemdend dat verzoeker dit nooit eerder heeft vermeld. Hij verklaarde enkel dat zijn paternale oom en zijn broers in Iran verbleven. Zijn paternale oom en broers zouden gevluht zijn omwille van de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen. Zoals ook reeds werd meegedeeld in de bestreden beslissing hebben documenten louter een ondersteunende functie en kunnen ze geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. In casu zijn de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing werd reeds uiteengezet waarom er geen geloof werd gehecht aan het werk van zijn vader. Verzoeker laat na deze concrete bevindingen te weerleggen. Hoe dan ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op een niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Vele Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief en volstaan zij niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheden in het relaas te herstellen.

Verzoeker legt ook nog afschriften neer van zijn individuele rekeningen waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als uitzendkracht. In zoverre verzoeker hiermee verwijst naar zijn integratie en zijn verwestering, merkt de Raad op dat dit op zich niet volstaat om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker toont hiermee wel zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt. Evenmin is er in casu sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reël risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

Verzoeker laat verder de motieven in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op de algemene precaire humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan volledig ongemoeid.

De Raad kan op basis van de in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie de conclusie in de bestreden beslissing bijtreden dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog 2 parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze 2 gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van

explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023.

Verzoeker voert geen persoonlijke omstandigheden aan. Hij stelt enkel dat uit de landeninformatie die hij bijbrengt blijkt dat de situatie in de provincie Nangarhar problematisch blijft. Los van het gegeven dat hij geen persoonlijke omstandigheden aanvoert, stelt de Raad vast dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst van recentere datum is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de ingeroepen schending van 48/6 van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoeker dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is.

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU